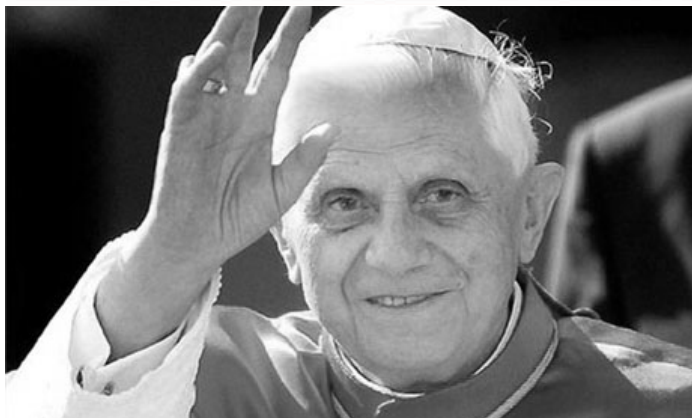

SMOLENICKÝ POSOL

farské noviny

XIII. ročník, marec - apríl 2013, 2. číslo

Emeritný pápež Benedikt XVI. (foto server.sk)

Civilným menom Jozeph Ratzinger, 265. pápež, hlava Katolíckej cirkvi. Významný teológ a filozof. Za pápeža bol vyvolený 19. apríla 2005 po bl. Jánovi Pavlovi II., ktorého bol blízkym spolupracovníkom. Rezignáciu podal k 28. februáru 2013. Pontifikát Benedikta XVI. trval 7 rokov 10 mesiacov a 9 dní. Počas neho podnikol 24 apoštolských ciest a napísal 3 encykliky.

Veľké upratovanie...

...patrí k pôstu jednak v tom význame, že treba upratať doma, aby sme sa počas veľkonočných sviatkov nemuseli hanbiť pred návštevami.

V prípade farnosti to môže byť aj upratanie kostolov, aby sme sa tu cítili dobre. Ale môže to byť výstižné prirovanie aj smerom k nášmu životu.

Keď ostaneme pri upratovaní iba na povrchu, tak sa nám môže stať, že síce navonok bude všetko vyzerat' dobre, ale iba dovedy, kým nebudeme musieť siahnuť niekam, kde sme neplánovali a nehovoriac o tom, že by tam siahol niekto z hostí.

V duchovnej rovine aj my môžeme zostať iba „na povrchu“, upratať iba „tak zo zvyku“. Potom akosi zvykovo prejdeme cez sviatky – a pokračujeme akoby sa nič nestalo. Čo sa stane, keď pôjdeme duchovne hlbšie?

Keď sme pred pár rokmi namontovali do kostolov nové osvetlenie, zrazu bolo vidieť aj veľa toho, čo bolo dovedy pre slabé svetlo neviditeľné. Pôst nám má pomôcť „posvietiť si“ do nášho života Božím svetlom – svetlom viery a Božieho slova. V ňom uvidíme svoj život v novom svetle, ktoré nemusí byť príjemné, lebo bude odhaľovať všetko to, kde sme sa vzdialili od Boha – od Božej lásky.

Pritom to môžu byť aj „dovolené“ skutočnosti, ktoré sa ale v našom konkrétnom živote, v konkrétnych situáciách stali dôvodom na vzdialenie sa z Božej blízkosti. Súčasne ale toto svetlo nie je svetlom nenávisťi, ktoré nám chce nielen ukázať našu slabosť, hriechosť a ľahostajnosť, ale svetlom lásky, ktoré nám chce pomôcť stávať sa stále viac svätými. Na to potrebujeme upratať nielen okolo seba, ale hlavne v sebe.

Preto by som vás všetkých chcel pozvať k veľkonočnému upratovaniu – nielen doma, ale aj v kostoloch, no najviac s pomocou Božej lásky a Jeho odpustenia v sebe.

Patrik Bacigál

DOBRODRUŽSTVO S BOHOM V AFRIKE

11.2. - 10.3. 2013

Teologická fakulta KU,
Košice

Emília Bihariová a
Zuzana Ďuriková,
misijné dobrovoľníčky z Tanzánie,
pozývajú všetkých na výstavu fotiek
misie Shelui, ktorá funguje viac ako 2 roky.

Výstavou chceme ukázať,
že s odvahou a vierou je možné
zasiať nádej aj na miestach,
ktoré sú zabudnuté.

Viac informácií získate na e-mailových adresách: mimi.bijaja@hotmail.com alebo zdurikova@gmail.com

© Autorka fotografií: Emília Bihariová misijná dobrovoľníčka v Tanzánii

POZOR ! MISIA TANZÁNIA...

Všetkých priaznivcov misií srdečne pozývame na putovnú fotografickú výstavu: Dobrodružstvo s Bohom v Afrike! Začali sme 11. februára v priestoroch Teologickej fakulty v Košiciach, ktoré sú pre tento rok európskym mestom kultúry. Ďalej budeme pokračovať v Kňazskom seminári v Spišskom Podhradí v termíne od 13. do 30. marca. Ak nemôžete zavítať do východnej časti nášho Slovenska, počkajte si na prezentovanie výstavy možno aj s našich Smoleniciach. Želám príjemný umelecký a zároveň aj duchovný zážitok!

Emília Bihariová

Sviečková manifestácia

Dňa 25. marca si pripomenieme 25. výročie sviečkovej manifestácie, akcie tzv. tajnej cirkvi. V tento deň v roku 1988 sa v Bratislave na Hviezdoslavovom námestí konalo tiché asi 30-minútové zhromaždenie za úplnú náboženskú slobodu, občianske práva a za menovanie katolíckych biskupov pre neobsadené slovenské diecézy. Hoci František Mikloško, jeden z hlavných katolíckych aktivistov, podal oficiálnu žiadosť o povolenie tejto akcie, mestské ani štátne orgány ju nepovolili. Preto bola vyhlásená mimoriadna bezpečnostná akcia a boli zabezpečené všetky opatrenia proti pripravovanej manifestácii, čím chceli štátne orgány paralyzovať aktivity tajnej cirkvi. Krátko pred konaním akcie bezpečnosť zdržala hlavných náboženských aktivistov, aby sa na nej nezúčastnili. Niektorých strážili doma. Medzi hlavných organizátorov patrili Ján Čarnogurský, Vladimír Jukl, František Mikloško, Silvester Krčméry a ďalší.

Napriek všetkým protiopatreniam sa na tejto tichej manifestácii zišlo okolo 10 tisíc občanov (priamo na Hviezdoslavovom námestí asi 3 až 4 tisíc). Svoj protest dali najavo horiacimi sviečkami a modlitbami. Polícia proti tomuto pokojnému zhromaždeniu násilne zasiahla, mnoho ľudí bolo zbitých obuškami a boli použité aj vodné delá a polievacie vozidlá. Polícia dokonca zatkla a hodiny vypočúvala desiatky účastníkov. Komunistický režim manifestáciu jednoznačne odsúdil ako snahu niektorých skupín zneužiť náboženské cítenie ľudí a vyžadoval od Vatikánu, aby sa od tejto akcie dištancoval, čo sa však nestalo.

Význam sviečkovej manifestácie spočíva v tom, že to bola po rokoch prvá masová verejná protestná akcia. Okrem toho komunistický režim postupne čoraz viac strácal sympatie verejnosti. Táto akcia tiež prispela k odhodlaniu aj ďalších občanov zasadzovať sa za základné ľudské práva, ktoré boli vtedajším režimom porušované. Bola to jedna z najvýznamnejších akcií proti komunistickému režimu, ktorá bola, podľa niektorých, predzvesťou k novembromu 1989.

Pri príležitosti 25. výročia sviečkovej manifestácie sa bude v kine Mladosť v Bratislave na Hviezdoslavovom námestí v dňoch 24.-27. marca 2013 premietat' súbor dokumentárnych filmov venovaných podobnej tematike.

Mária Gregušová

Oslávila 85 rokov!

Naša pani kostolníčka Eleonóra Čurajová oslávila 20. februára 85. narodeniny!

Kostolníčkou je oficiálne od 1. 9. 1986, ale neoficiálne oveľa skôr. Takpovediac od 29. 8. 1950, keď boli v totalitnej dobe zrušené všetky ženské rehole a ona ako „dorast“ sestier „Marianok“ - Dcéry Božskej lásky v Trnave, musela ísť domov. Začala sa starať o kostol. Venovala sa najskôr výzdobe kostola, postupne sa pridalo pranie a žehlenie. Zabezpečovala, aby boli pripravené oltárne plachty, oblečenie pre miništrantov a rôzne iné „drobnosti“ potrebné pre slávenie liturgie a chod kostola. Bolo to ťažké obdobie, keďže až do roku 1989 bola totalita a s ňou spojené rôzne obmedzenia náboženských prejavov. Okrem toho po celý čas vykonávala až do dôchodku svoje civilné zamestnanie v učtárni v Chemolaku.

Okrem udržiavania priestorov kostola celé roky pomáhala kňazom pri príprave detí a mládeže na prvé sv. prijímanie, či birmovku, nacvičovala s deťmi pesničky a básničky pred jasličkovou pobožnosťou a niekoľko rokov pôsobila aj ako učiteľka náboženskej výchovy v miestnej základnej škole. Dnes sa stará aj o starších farníkov, keď treba zabezpečiť spovedanie či kňaza.

V roku 2012 bola ocenená ako aktívny laik v Cirkvi dekrétom za 60 rokov služby vo farnosti z rúk vtedajšieho arcibiskupa Mons. Róberta Bezáka. Na fotografiu ju vidíme so súčasným apoštolským administrátorom „sede vacante“ Mons. Jánom Oroschom.

Milá teta Elka, nech Vám na príhovor Matky Božej a Vašich patrónov Pán Boh udelí všetko potrebné pre plnenie jeho vôle!

red

Chodte a získavajte učeníkov zo všetkých národov (Mt. 28/16)

On je živý

V dňoch 1.-3. februára sa konalo 17. celoslovenské stretnutie mladých v Nitre-Klokočine v mestskej športovej hale, s názvom On je živý. Toto podujatie organizuje komunita Emanuel.

Piatocny program začal večer slávením svätej omše, ktorú celebroidal vdp. Martin Harčár, kňaz z komunity Emanuel. Po omši nasledoval koncert kapiel Regiment a Timothy.

Sobotný program začína privítaním účastníkov, nasledoval tanec Emmanuel flashmob wagawaga dance (Náš Pán Emanuel). Program ďalej pokračoval chválami, ktoré viedli členovia Komunity Emanuel a tiež ich zahraniční hostia. Celé podujatie bolo sprevádzané živým spevom. V speváckom zbore mi bolo umožnené účinkovať už po piaty -krát. V doobedňajších hodinách bola prednáška na tému: „Chodte a získavajte učeníkov zo všetkých národov!“, ktorú viedol ThBibLic. Róbert Jáger.

Po celý víkend bola možnosť celodennej adorácie, bolo možné pristúpiť k sviatosti zmierenia. Vrcholným bodom programu stretnutia bol Večer milosrdenstva. Počas večera prebiehali svedectvá, modlitbové skupiny a požehnanie. Na záver bolo požehnanie so sviatosťou Oltárnou, pričom kňaz prechádzal pomedzi prítomnými. Po skončení bolo možné adorať až do rána.

Posledný deň začínal chválami, po nich nasledoval impulz a slávenie svätej omše, ktorú celebroidal miestny biskup Mons. Viliam Judák.

Vďaka tomu, že som spieval v zbore a zapájal som sa aktívne do stretnutia, mal som príležitosť o to intenzívnejšie vnímať silu tohto stretnutia. Aj napriek tomu, že skladby boli zložité a skoro všetky nové, všetci sme vnímali, že to, čo odovzdávame asi 2 500 ľuďom, má pre nás veľkú vnútornú silu. Takisto členovia komunity vložili do tohto podujatia veľa síl a energie, za čo im patrí vďaka.

Aj napriek tomu, že som prišiel na začiatok unavený, odchádzal som naplnený a posilnený vnútornou radosťou. Kto by mal záujem o podobné podujatie, ktoré organizuje Komunita Emanuel, môže sa zúčastniť veľkonočného programu v nemeckom Altöttingu. Už teraz sa teším na ďalší ročník stretnutia On je živý, kde môžete zakúsiť dotyk živého Boha. Všetkých Vás srdečne pozývam.

Pavol Hajiček

Čo má spoločné náš rodák Jozef Medový so Slovenským Ústavom sv. Cyrila a Metoda v Ríme?

Keď ateistický komunizmus prenasledoval Cirkev na Slovensku a v snahe obmedziť prítomnosť kňazov na Slovensku zrušil semináre a v jedinom dovolenom seminári v Bratislave mohol študovať iba obmedzený počet kandidátov na kňazstvo, vtedy slovenskí kňazi, ktorí pôsobili a študovali v Ríme prišli s myšlienkou založiť inštitúciu pre slovenských študentov teológie.

Kňazi z rôznych diecéz Slovenska: Babiak za Banskú Bystricu, Hrušovský za Nitru, Zlatňanský za Trnavu, Nahálka za Spiš a Tomko za Košice zvolili prípravný výbor a začali s realizáciou projektu.

Miesto, na ktorom mal ústav vyrásť vybral Mons. Medový, pretože vedel o hospodárstve ponúknutom na predaj. Ústav bol oficiálne schválený biskupom Tisserantom 8. januára 1961 a získal právne uznanie 7. októbra 1961 dekrétom, ktorý podpísal prezident republiky Giovanni Gronchi.

Účelom ústavu bol nárast duchovnosti prostredníctvom primeranej odbornej prípravy a vzdelávania mladých vo vlastnom kolégiu, ale aj starostlivosť o slovenských pútnikov na návšteve v Ríme.

Veľmi dôležitá bola tlač kníh, publikácií a periodík, ktoré posielali do slovenských komunit žijúcich v zahraničí v čase komunistického režimu. Veľmi dôležité periodikum boli Hlasy z Ríma, Mons. Medový bol jedným z hlavných redaktorov.

V roku 1998 pápež Ján Pavol II. povýšil ústav na Pápežské Slovenské kolégium sv. Cyrila a Metoda.

Prichádzajú sem mnohí kňazi, ktorých vyšlú slovenskí biskupi na ďalšie štúdiá, za účelom získania vedeckej hodnosti PhD. Majú možnosť bývať v Ríme a navštevovať pápežské univerzity a iné cirkevne schválené inštitúty.

(Spracované podľa Roberto Serafini: Jozef Medový-Sľub z lásky k Bohu)

Marianna Hudcovičová

Na fotografii Ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme

(foto www.misiarim.org)

Jubilejné roky 1863 a 2013

V roku 1863, teda pred 150. rokmi, sa naši predkovia pripravovali na oslavu 1000. výročia príchodu byzantskej misie na Veľkú Moravu, teda i na územie dnešného Slovenska. Bolo to veľmi ťažké obdobie pre slovenský národ, ktorý bol vtedy súčasťou Uhorska, a ktorý v tom čase pohlcovala stále viac silnejúca maďarizácia. Jedným z najdôležitejších cieľov osláv bolo poukázať na starobylosť slovenského národa a tak zlegitimizovať jeho národné požiadavky.

Na žiadosť biskupa Štefana Moyzesa Svätá stolica preložila sviatok slovanských vierozvestov zo 14. februára, keď sa obvykle držal štyridsaťdňový pôst, na 5. júla (v tento deň ho slávime aj dnes my). Hoci mali cyrilometodské oslavy aj podporu samotného pápeža, na území Slovenska nedosiahli celoplošný charakter pre rezervovanosť, či možno obavy niektorých vyšších cirkevných predstaviteľov. No napriek tomu si sv. Cyrila a Metoda uctil ohromný počet slovenských veriacich. Na konci mája bol v Selciach (pri Banskej Bystrici) vysvätený kostol, ktorý bol prvým chrámom na území Slovenska zasvätený sv. Cyrilovi a Metodovi. Oslavy vrcholili veľkou púťou na Velehrade.

Pre mnohých slovenských veriacich oslavy priniesli iste silu, nádej a vieru v lepšiu budúcnosť slovenského národa. Aj keď odvtedy uplynulo už 150 rokov a pomery sa zmenili, kúsok tej sebadôvery, ktorú vtedy oslavy jubilea príchodu sv. Cyrila a Metoda našim predkom priniesli, by mali v nás rezonovať i dnes (hoci sv. Cyril a Metod nie sú dôležití len pre nás Slovákov, veď Ján Pavol II. ich vyhlásil za spolupatrónov celej Európy). Práve v roku 2013 by sme si mohli uvedomiť viac našu príslušnosť k našej viere a nášmu národu, mohli by sme byť Slovákami viac než kedykoľvek predtým. A to na rovine národnej i duchovnej. Tento rok sa totiž stretli tri významné udalosti - práve prežívame Rok viery, zároveň i Rok sv. Cyrila a Metoda a začiatkom tohto roka sme oslávili 20. výročie vzniku samostatnej Slovenskej republiky.

Pre novovznikajúcu republiku pred 20. rokmi boli sv. Cyril a Metod zrejme dosť dôležitou súčasťou. Nasvedčuje to i text preambuly, teda úvodnej časti Ústavy SR: „My, národ slovenský, pamätajúc na politické a kultúrne dedičstvo svojich predkov a na stáročne skúsenosti zo zápasov o národné bytie a vlastnú štátnosť, v zmysle cyrilo-metodského duchovného dedičstva a historického odkazu Veľkej Moravy...“ Dúfajme, že pri tvorení textu preambuly nešlo len o vznešenú, no prázdnu frázu, ale že si jej tvorcovia plne uvedomovali význam cyrilometodského dedičstva v novej samostatnej republike.

V každom prípade, aj po 1150. rokoch majú v našom štáte sv. Cyril a Metod svoje miesto. Prežili všetky štátne útvary, súčasťou ktorých náš národ po tie roky bol. Prežili i všetky režimy, ktorými Slováci prešli. Toto všetko nám pomohol prekonať dar viery, ktorý nám vtedy pred 1150 rokmi naši vierozvestovia pomohli rozvíjať. Keď sa nad tým tak trochu zamyslíme, možno nájdeme čosi, čo spája všetky tri udalosti - Rok sv. Cyrila a Metoda, Rok viery i 20. výročie vzniku samostatnej SR.

Mária Gregušová

Emeritný pápež BENEDIKT XVI.

Detstvo a rodina

„Ja budem tiež raz kardinálom!“ vyhlásil malý chlapec po návšteve kardinála Faulhabera v materskej škôlke v bavorskom Tittmoningu. Trvalo 45 rokov, kým sa túžba stala skutočnosťou.

Vo svojich spomienkach Z môjho života uvádza Jozeph Ratzinger aj trocha úsmevnú príhodu z detstva, keď jeho kardinálska kariéra bola takmer predčasne ukončená v rybníku medzi kaprami.

Rodina sa často sťahovala, pretože otca ako policajta často prekladali. Internátny život gymnazistu v Arcibiskupskom chlapčenskom seminári v Traunsteine mu veľmi nevyhovoval, ako sám píše: „*Patrím k ľuďom, ktorí nie sú stvorení pre internát. Študoval som, ako som chcel a budoval som si svoj vlastný detský svet. Musieť byť v študijnej sále s asi 60 chlapcami, to bolo pre mňa mučenie.*“ Šport, ktorému denne povinne venovali 2 hodiny veľmi neobľuboval, považoval sa v tomto smere za málo nadaného.

So svojimi súrodencami mal úzky kontakt. Starší brat Georg sa stal takisto kňazom. Obaja Georg aj Joseph boli vysvätení 29. júna 1951 vo Freisingu. Georg sa venoval cirkevnej hudbe a dosiahol v tejto oblasti aj úspechy. Sestra Mária bola pravou rukou Jozefa, starala sa o jeho domácnosť v rímskej kúrii až do roku 1991, keď náhle zomrela.

Jozeph Alois Ratzinger sa narodil 16. apríla 1927 v Marktl am Inn v Nemecku, časť Bavorsko. Pápežský úrad zastával od 19. apríla 2005 do 28. februára 2013. Bol 265. pápežom v histórii Katolíckej cirkvi. Od roku 1523 je jediným pápežom nemeckej národnosti. Celkovo v histórii cirkvi bol ôsmym nemeckým pápežom. Bol blízkym spolupracovníkom bl. Jána Pavla II. a zastával úrad prefekta Kongregácie pre náuku viery.

Jozeph Ratzinger (vpravo) a Ján Pavol II. v roku 1979. (foto sita)

Kariéra

Filozofiu a teológiu študoval vo Freisingu a v Mníchove. Ako výpomocný duchovný pôsobil vo farnosti Mníchov – Moosach a ako kaplán vo farnosti Mníchov – Bogenhausen.

Už ako 25-ročný začal pôsobiť v Arcibiskupskom kňazskom seminári vo Freisingu a potom ako docent dogmatiky a fundamentálnej teológie na Filozoficko-teologickej vysokej škole vo Freisingu.

V roku 1957 sa habilitoval na Mníchovskej univerzite prácou o svätom Bonaventurovi v odbore fundamentálnej teológie. V nasledujúcich rokoch pôsobil ako mimoriadny profesor dogmatiky a fundamentálnej teológie na Filozoficko-teologickej vysokej škole vo Freisingu a na univerzite v Bonne.

V roku 1963 mal na starosti dogmatiku a dejiny dogiem na univerzite v Münsteri. Od roku 1966 vykonával ten istý úrad na univerzite v Tübingene a v rokoch 1969 až 1977 na univerzite v Regensburgu. Tam sa v roku 1976 stal viceprezidentom.

Na fotografii Joseph Ratzinger (vľavo) a Yves Congar (o ktorom hovorí Benedikt XVI. ako o veľkom misionárovi z Louvenskej univerzity) v čase Druhého vatikánskeho koncilu. (foto thecatholicthing.org)

Koncilový teológ

V rokoch 1962 až 1965 pôsobil ako oficiálny koncilový teológ 2. vatikánskeho koncilu. Keď Benedikt XVI. navštívil počas minuloročnej dovolenky dom verbistov v Nemi, v príhovore rehoľníkom spomínal ako na tomto mieste pracoval ako najmladší teológ v podvýbore na prípravu dekrétu Druhého vatikánskeho koncilu Ad gentes o misionárskej činnosti Cirkvi a na doplnku Lumen gentium, pre ktorý naši trojičnú ekleziológiu. „*Všetko to malo svoje čaro – bývať uprostred zelene, v prírode, dýchať čerstvý vzduch, a tiež byť v skupine s veľkými teológmi, zamestnanými prípravou dôležitého dokumentu,*“ povedal. Mal len 35 rokov, keď sa zúčastnil 2. Vatikánskeho koncilu. (Katolícke noviny, 29. 12. 2012)

Arcibiskup a kardinál

Arcibiskupom Mníchovsko-freisinskej arcidiecézy sa stal 25. marca 1977 a o tri dni bol vysvätený za biskupa. V tom istom roku 27. júna ho pápež Pavol VI. menoval za kardinála. V roku 1981 ho pápež Ján Pavol II. menoval za prefekta Kongregácie pre náuku viery a za predsedu Pápežskej biblickej komisie a Medzinárodnej teologickej komisie. V rokoch 1986 až 1992 viedol Pápežskú komisiu pre zostavenie Katechizmu katolíckej cirkvi. V konzistóriu 5. apríla 1993 ho pápež Ján Pavol II. povýšil na kardinála biskupa suburbikarskej diecézy Velletri-Segni. Dňa 9. novembra 1998 Ján Pavol II. potvrdil jeho voľbu za vicedekana kolégia kardinálov a v roku 2002 sa stal dekanom kolégia kardinálov.

Pápež

Za pápeža bol zvolený 19. apríla 2005 ako 78-ročný. Zvolili ho po štvrtom hlasovaní. Pápežom bol takmer 8 rokov. Rezignáciu podal k 28. februáru 2013. Ako hlavný dôvod rezignácie uviedol, že cíti ťarchu staroby a že mu na riadne vykonávanie úradu nezostávajú sily.

Počas svojho pontifikátu vydal 3 encykliky:

Deus caritas est (Boh je láska) - o kresťanskej láske

Spe salvi (V nádeji sme spasení) - o kresťanskej nádeji

Caritas in veritate (Láska v pravde) - o integrálnom ľudskom rozvoji v láske a v pravde

Niektoré z jeho diel sú preložené aj do slovenčiny. Napr. Duch liturgie, autobiografia Z môjho života, Zasiachnutí neviditeľným, Úvod do kresťanstva, Ježiš Nazaretský, Apoštoli a prví učeníci Ježiša Krista.

Prípravila Ivana Štibraná
(Zdroje: tkkbs, katolícke noviny, wikipédia)

Teológia - veda viery

Naša viera je tvorená súhrnom právd a udalostí spásy, ktoré nám Boh zjavil, sú vo Sv. písme a Tradícii a Cirkev nám ich predkladá, aby sme v ne verili. To, čo nám Boh (objektívne) dáva. K tomuto POKLADU VIERY je však potrebná aj naša vlastná (subjektívna) ISTOTA VIERY. To, čo mi sami dokážeme prijať ako hodné viery, hodné uznania za pravdivé.

Čo robia teológovia

Obsah Božieho zjavenia je daný, nie je závislý od nášho rozhodovania, ani módy, či momentálnych spoločenských trendov. **Teológovia netvorí nové obsahy viery!**

To, čo sa môže meniť je reflexia nad Božím zjavením.

Táto reflexia vedie k prehĺbovaniu chápania Božieho zjavenia. Napr. koncilové dokumenty vydané Magistériom (Učiteľským úradom Cirkvi) reflektujú pravdy viery v danej dobe, keď boli prijaté.

Pred 2. vatikánskym koncilom sa Božie zjavenie považovalo za *Božie slovo k ľuďom*. Ako aktívny prvok bola interpretovaná Božia činnosť, človek bol chápaný ako prijímateľ. V posledných desaťročiach sa kladie dôraz na dialóg Boha s človekom (obojstrannosť vzťahu). Obsah zostáva rovnaký, prehĺbením tohto obsahu je dynamické chápanie vzťahu Boha a človeka. (porovnaj *Konštitúcia Dei verbum - O Božom zjavení*)

Úloha Cirkvi

Cirkev nás učí reč viery, odovzdáva a stráži poklad viery (obsah Božieho zjavenia).

Veľkým darom Cirkvi veriacim je Katechizmus Katolíckej cirkvi, ktorý máme k dispozícii v tlačenej podobe alebo aj na internete.

Dobry teológ

- je verný Písmu a Tradícii v súlade s Učiteľským úradom Cirkvi,
- vernosť Písmu, Tradícii a Cirkvi je ňuho overená osobným životom,
- sleduje súčasné poznatky, ale hodnotí ich vo svetle viery a tak vstupuje do dialógu so svetskými vedami,
- je zakorenený v Cirkvi.

„Keď prestane symbióza medzi teológiou a hlbokým duchovným životom, znamená to zrútenie celej stavby náboženského života, včítane teológie.“ (kard. Schönborn)

Čím sa teológia zaoberá

Môže sa zaoberať každou pravdou viery, skúmať, reflektovať ju. Avšak závery teológie o tejto pravde nemusia byť predmetom viery. Jednoducho povedané, každé vyjadrenie teológa neznemená v danej veci záväznosť pre veriacich. Súkromný názor jedného teológa nie je záväzný pre celú Cirkev, preto by sa tak nemal ani prezentovať. Teologické názory a tézy môžu byť predmetom diskusie, ale nemajú v sebe vnútornú záväznosť, pokiaľ Učiteľský úrad Cirkvi sa k nim nevyjadrí, nezarádi ich do dokumentov Magistéria alebo ich neoznačí za bludné.

Platí, že

- Každá pravda viery môže byť predmetom teológie.
- ALE
- Každý záver teológie nie je predmetom viery.
 - **Učenie Katolíckej cirkvi sa neviaže na žiaden konkrétny teologický systém. Učenie predkladá Magistérium vo svojich dokumentoch.**

TEDA

Pre nás sú záväzné a vhodné na štúdium v prvom rade dokumenty Magistéria. Je dobre začať štúdiom a opakovaním Katechizmu katolíckej cirkvi, koncilových dokumentov (zvlášť 2. vatikánskeho koncilu) a po zvládnutí základnej vierouky so schopnosťou vhladu do problematiky sa zaoberať aj inými teologickými názormi a tézami.

Cirkev a teológia

Dnes sa môžeme stretnúť s veľkým množstvom teologických názorov. Časť z nich sú len súkromné názory, časť z nich môže byť aj vieroučne nesprávna, čo však nemusí byť na prvý

pohľad zrejme a niekedy aj celkom ľúbivé. Preto je na mieste obozretnosť a porovnávanie s tým, čo hovorí Magistérium.

Teológia je zakorenená v Cirkvi, ale je aj samostatná pokiaľ ide o jej vedecký výskum. Nemôže vytvárať novú vieru, môže u len podporovať, objasňovať, očisťovať. Teológia má vnútrocirkevnú funkciu – Cirkev dáva poverenie jednotlivcom, aby mohli učiť. Jednolivci sú viazaní, aby ohlasovali učenie cirkvi, nie svoje súkromné názory.

Príklad vzťahu teológie a učenia Cirkvi

Otázka osudu zomrelých detí, ktoré neboli pokrstené:

- 2. Lyonský a Florentský koncil zadefinovali nasledovne: „*Duše tých, čo zomrú v osobnom smrteľnom hriechu alebo v samom dedičnom, ihneď zostúpia do pekla, kde budú trestané nerovnakými trestami.*“
- 1794 – Pius VI. potvrdil toto učenie
- Teologické mienky posledných desaťročí – začali sa zaoberať koncepciou učenia o univerzálnej Božej spásnej vôli
- Thomas Cajetan de Vio začal hovoriť o zástupnom krste túžby (modlitba či pranie rodičov, modlitba a túžba Cirkvi)
- Táto mienka sa dostala najskôr do cirkevných pohrebných obradov
- Aj do KKC v bode 1261 (Katechizmus Katolíckej Cirkvi)

Síce sa stále pohybujeme len v rovine možnosti, nie istoty spásy, ale **posun je v tom, že predchádzajúce koncily túto možnosť nepredpokladali, čo znamená náukový posun.**

Viera a veda

- viera a veda nie sú znepriatelené, ako sa to určité ideológie snažili prezentovať,

- viera nie je prekážkou pokroku,

- v Biblii nie sú primárne riešené prírodovedecké otázky, preto si nezamieňajme predmet, ktorým sa zaoberá veda a ktorým viera,

- viera patrí ku každodennému životu, nedokážeme bez nej žiť (uplatňujeme ju vo vzťahoch a pod.).

Podľa J. Krupa, Držať sa svojho vyznania, 2010, s. 21-51 spracovala Ivana Štibraná

Vzdal sa...

Keď počujeme takýto výrok, tak to pripomína prehru, zradu. Ale nie vždy to tak musí byť.

Keď sa pápež Benedikt XVI. rozhodol vzdať úradu, niektorí to považovali za zradu, zvlášť po tom, čo sme videli zomierať Jána Pavla II. Ako sa teda máme na toto rozhodnutie pozerat'?

Pápež môže odstúpiť a Benedikt XVI. povedal jasne, že odstupuje. Takže tu nemáme čo riešiť. A k tomu uviedol svoje argumenty a my nemáme dôvod mu neveriť, aj keď novinári informujú o všelijakých iných dôvodoch či „dôvodoch“.

Pokiaľ ide o jeho budúcnosť, ostane mu naďalej jeho pápežské meno Benedikt XVI. a bude naďalej nosiť jednoduchú bielu reverendu. Biela reverenda podľa tradície prináleží biskupovi mesta Ríma a Benedikt XVI. je emeritným biskupom Ríma.

Podľa toho ako poznáme Jozefa Ratzingera, môžeme predpokladať, že dokonale zväžil, čo urobí. Jeho rozhodnutie nebolo „zostúpiť z kríža“ v zmysle vzdať sa, zradiť. Ale hľadať, ako čo najlepšie slúžiť Kristovi a jeho Cirkvi.

V tomto jeho rozhodnutí môže aj nás oslobodiť od zväzujúcich nedôležitých tradícií, od našich vlastných predstáv a hľadať, k čomu nás pozýva Boh. Bez toho, aby naše „vzdanie sa“ znamenalo útek či zradu.

To môže byť pre nás aj pozvanie k prežívaniu pôstu – vzdávať sa toho, čo nás nielen od Boha vzdďaľuje ale aj od toho, čo nás ku Nemu neprivádza a nepomáha to ani našim bratom a sestrám v Kristovi. Je to niekedy ťažké, ale možno práve v tomto nám Benedikt XVI. môže byť príkladom.

Patrik Bacigál

Daniel Hevier: Boh je

Ako básnik debutoval roku 1974 zbierkou poézie Motýľ kolotoč. Odvtedy vydal do stovky kníh, poéziu, prózu, eseje, básne pre deti, rozprávky, preklady, autorské antológie pre dospelých deti... Píše aj texty piesní, divadelné a rozhlasové hry, libretá muzikálov, filmové a televízne scenáre, scenáre pre multimediálne projekty, spolupracuje s rozhlasom, televíziou, prekladá z angličtiny. Mal svoje rozhlasové relácie a autorské stránky v novinách. S manželkou Maruškou, 3 deťmi a psíkom Konorom býva v Petržalke pri Bratislave. Má vlastnú webovú stránku hevi.sk

Môj príbeh s Kristom je celkom všedný, obyčajný a bez drám a excesov. Ak len za dramatický okamih nepokladám okamih, v ktorom som prvýkrát poznal Boha.

Stalo sa to, keď som mal asi štyri roky a dodnes tie chvíle živo pociťujem a precitujem. Ležal som vo svojej detskej postieľke, sám, bolo neskoré ráno, rodičia boli vo vedľajších miestnostiach nášho bytu. Zrazu som si uvedomil, že Boh je.

Dostal som to ako jasné poznanie, ako správu, ktorú som okamžite pochopil. Nikto ľudský mi to nepovedal, nikto mi to neprikázal, prišlo to ku mne mierne, láskavo a celkom prirodzene. Boh je – Boh je môj otec – moja duša je nesmrteľná a hoci raz možno umriem, to, čo je vo mne a čo je mnou, už nikdy, nikdy nezahynie.

Až toto poznanie mnou otriaslo, pretože som sa zľakol večnej existencie, (a trvalo mi to celé roky, kým som pochopil, že byť nesmrteľný, žiť vo večnosti, mimo času, nie je prekliatie ani trest, ale milosť).

Žil som vo veriacej rodine, dostal som kresťanskú výchovu, ale napriek tomu som už vedel svoje – alebo Božie? Boh je. V živote som urobil veľa chýb, veľa zlých skutkov, úmyselných aj neúmyselných, veľakrát som sa potkol a padol som, ale nikdy, ani v najmenšom som nezapochyboval o tom, čo som dostal ako štvorročné dieťa – Boh je a je to nielen náš Stvoriteľ, ale aj môj Stvoriteľ a Otec.

No s týmto poznaním vštepeným do samej podstaty mojej osobnosti som zaobchádzal všelijako – aj ľahkovyseľne, aj rutinovane, aj zvykovo. Mal som obdobia, celé roky, keď som bol nedeľným veriacim. Raz do týždňa do kostola a raz do roka na spoveď.

A potom som raz, niekedy po štyridsiatke - práve vo fronte na spoveď – bolo to v niektorú Veľkú noc – dostal príležitosť na obrátenie.

„Čo tu robím?“, spýtal som sa v hĺbke seba samého seba. Čo tu robím v zástupe rovnako nedeľných kresťanov? Ak viem a nikdy som nezapochyboval o tom, že Boh je môj Otec a Kristus môj Vykupiteľ a Spasiteľ, prečo tak ľahkovážne a maloverne nakladám s touto istotou? Odvtedy som sa zmenil. Boha som nielen pokladal za svojho otca, ale cítil som ho, precitoval som ho ako Otca, ako osobu, ako niekoho, kto je nielen nado mnou, ale pri mne, vo mne, vedľa mňa... Krista nosím v sebe a on ma nesie na rukách, ktoré sú krížom a na kríži, ktorý je rukami, živým telom. Pochopil som, že môj kríž, hocako malý, nepatrný a ľudský (pretože pre moju slabosť mi Boh nechce nadeliť väčší) nie je trestom ani výpraskom, ale milosťou, darom, požehnaním a možnosťou na to, aby som ho dennodenne odovzdával Bohu.

Marec – mesiac knihy

Ak máte doma nepotrebné staré knihy a neviete čo s nimi, ale chceli by ste, aby skončili nejakou dôstojne, tak máme pre vás jeden zaujímavý typ. Domov použitých kníh, o. z. pomáha ľuďom a inštitúciám zbaviť sa nepotrebných kníh kultúrnym spôsobom, aby ich nemuseli vyhadzovať do odpadu, dávať do zberu, alebo páliť. Všetky knihy, ktoré ľuďom zaberajú miesto a darujú ich združeniu, zhromažďujú a zase posúvajú ďalším čitateľom. Zo zachránených kníh vytvárajú unikátne knižné miesto – domov použitých kníh v Bratislave, alebo prinášajú knihy na rôzne podujatia, do prevádzok, na ulice, verejné miesta – všade si ľudia môžu knihy zobrať bezplatne. Toto občianske združenie nie je klasická knižnica, ani antikvariát. Knihy netreba vrátiť a ani ich nepredávajú. Jednoducho prídete vyberiete si, čo sa vám páči a zoberiete si knižku domov. No a ak máte nejaké knihy, ktoré už u vás nemajú miesto tak ich môžete priniesť a tú vašu si zoberie zase niekto iný. Občianskemu združeniu „Domov použitých kníh“ sa podarila výborná a zmysluplná vec. Nie všetky staré veci sa musia vyhadzovať! (www.knihyknihy.sk)

Miroslava Gregušová

Hoci som nikdy nezažil mimoriadne extatické stavy ani zjavenia, viem, že Boh je neustále so mnou a vo mne, tak ako bol pri mne a miloval ma dávno pred tým, než ma stvoril do tohto tela, dávno pred stvorením vesmíru, a že všetko, čo bolo, je a bude, vzniklo aj kvôli mne, práve pre nesmiernu lásku, ktorou mňa a všetkých nás Otec zahrnul.

A posledné roky, ako ďalšie poznanie a tajomstvo, som začal vnímať Ducha Svätého, nielen ako najväčšie z tajomstiev Svätej Trojice, nielen ako abstrakciu, nie iba ako namaľovanú holubičku, ale ako Osobu, ktorá je tým viac, čím viac sa javí ako nejestvujúca.

A pochopil som aj to, že som nielen kresťan, ale aj kresťan a katolík, člen univerzálnej a od počiatku neprerušenej prvotnej Cirkvi, ktorá je chybujúca pre svoje človečenstvo a neomylná a večná pre svoje Božstvo, ktoré jej odovzdal Kristus, že sa rád podvoľujem autorite a neomylnosti Svätého Otca, že spolu s Kristom máme jednu matku, svätú Pannu Máriu a že sme teda s Kristom nielen priatelia (ako mi to ponúkol slovami vo svojom Zákone), ale skrz spoločnú Matku a Nebeského Otca sme zároveň aj bratia, a tak je Ježiš nielen mojím Vykupiteľom a Záchrancom, ale aj Bratom.

S týmto poznaním, s touto istotou, ktorá je viac než iba abstraktnou vierou, dennodenne zápasím so svojimi slabosťami a nedokonalosťami, dennodenne padám, ale aj padám do kolien, dennodenne sa učím odpúšťať svojim bližným aj ublíženým, dennodenne volám na Otca, ale mu aj odovzdávam svoje ticho a mlčanie, jachtavé slová, ktoré nedokážu vyjadriť všetko, čo vnútorne viem.

Podobné príbehy ako ľudia spoznali Boha a ako sa k nemu dostali bližšie si môžete prečítať na www.mojpribeh.sk.

pripravila Miroslava Gregušová

SEDEMPOČETNÍCI

Byzantskí vierozvestovia Konštantín a Metod prišli na Veľkú Moravu šíriť a upevniť kresťanstvo a tým, že vytvorili prvé slovanské písmo sa, okrem šírenia Božieho slova v zrozumiteľnom jazyku pre našich predkov, pričínili aj o rozvoj kultúry a vzdelanosti. Zanechali teda u nás ohromné dielo. Na tom, aby sa mohlo rozvíjať a potom ďalej šíriť, majú veľký podiel aj ich spolupracovníci a pokračovatelia. Najvýznamnejších z nich nazývame Sedempočetníkmi (prípadne Sedemopočetníkmi). Okrem samotných Konštantína (Cyrila) a Metoda medzi nich zaraďujeme aj Gorazda, Klimenta, Sávu, Nauma a Angelára. Samozrejme, ostatných spolupracovníkov bolo ešte oveľa viac.

Krátko pred Metodovou smrťou (v roku 885) sa jeho hlavnými odporcami, švábskemu mníchovi Wichingovi, podarilo dosiahnuť u pápeža zákaz slovienskej liturgie. Wiching sa ujal cirkvi na Veľkej Morave a zrušil slovanské učilište, ktoré založili Konštantín a Metod. Tých domácich kňazov, ktorí sa nechceli vzdať slovienskej liturgie, uväznili, alebo vyhnaní. Mnohí boli dokonca predaní do otroctva. Metodovi žiaci a spolupracovníci sa uchýlili do Bulharska. Bulharský cár Boris

ich usídlil vo východnej časti svojej ríše, v prekrásnom prostredí na brehu Ochridského jazera (dnešné Macedónsko). Zvlášť v tejto oblasti bola úcta k svätým Sedempočetníkom veľmi rozšírená a v Bulharsku vzniklo viacero kláštorov a kostolov na ich počesť. Tu pokračovali v rozvíjaní slovanského písomníctva a kultúry. Vytvorili mladší variant slovanského písma, tzv. cyriliku, ktorá mala základ v hlaholike, ktorú pre nás pripravili naši solúnski vierozvestovia. Medzi najznámejších Sedempočetníkov patrí sv. Gorazd, ktorého si vraj Metod vybral za svojho nástupcu. Pochádzal z Veľkej Moravy, navyše z vyšších spoločenských vrstiev (jeho rodisko historici určili neďaleko Nitry). Už pred príchodom byzantskej misie získal dobré vzdelanie. Gorazd teda dobre poznal jednak pomery na Veľkej Morave a domáci slovanský jazyk a jednak aj jazyk grécky. Bol síce stúpencom slovienskej liturgie a jazyka, no súčasne veľmi dobre poznal aj latinskú kultúru. Bol to všestranný vzdelanec, ktorý patril medzi významných literátov. Gorazd bol medzi kňazmi, ktorí v roku 867 sprevádzali Konštantína a Metoda do Ríma, kde boli vysvätení.

Po Metodovej smrti ho postihol podobný osud, ako ostatných spolupracovníkov byzantských virozvestov, no keďže bol Gorazd domáceho pôvodu, nemohol ho Wiching vyhnúť. Čo sa stalo s Gorazdom po vyhnaní Metodových učencov z Veľkej Moravy nie sú takmer žiadne zmienky. Niektorí historici sa domnievajú, že sa pravdepodobne utiahol na dvor niektorého veľmoža, ktorý bol naklonený slovanskej liturgii. Po uvoľnení situácie na Veľkej Morave, bol Gorazd pravdepodobne vysvätený za arcibiskupa. Iné pramene hovoria o tom, že jeho životné cesty pokračovali zrejme v Čechách, Poľsku, Bulharsku, či dokonca v Albánsku. Gorazd bol najvplyvnejším a teda aj najnebezpečnejším z Metodových učeníkov, a preto sa ho Wiching a jeho spoločníci potrebovali zbaviť. Je teda vysokoppravdepodobné, že zomrel mučeníckou smrťou. Ďalší spomedzi Sedempočetníkov, sv. Kliment a sv. Naum boli, tak ako Gorazd, za kňazov vysvätení v Ríme. Obaja sa poznali od mladosti. Po Metodovej smrti boli väznení a potom vyhnaní z Veľkej Moravy. Obaja sa uchýlili do Bulharska, Naum najskôr pôsobil v Preslave a potom odišiel za Klimentom do Ochridy, ktorý

sa tam stal predstaveným kláštora a založil tu učilište. Kliment sa intenzívne venoval prekladaniu a tvorbe bohoslužobných a katechetických textov. Neskôr sa stal arcibiskupom pre celú oblasť juhozápadného Bulharska. Naum žil hlbokým a asketickým životom. K mies-tu jeho hrobu dnes chodia tisíce pútnikov, lebo sa tam vraj udiali zázračné uzdravenia. Zvlášť vzývaný býva pri duševných chorobách.

O sv. Angelárovi a sv. Sávovi máme veľmi málo informácií. Angelár sa dostal spolu s Klimentom a Naumom do Bulharska a Sv. Sáva zostal podľa niektorých bádateľov v Konštantínopole. My slávime sviatok sv. Sedempočetníkov 27. júla - sv. Gorazd a spoločníci. Mnohí ich označujú ako pokorných a obetavých mužov s hlbokým duchovným životom. Možno sme to ani nevedeli, ale sv. Sedempočetníci sa skutočne významne zaslúžili o šírenie viery a rozvoj našej kultúry a vzdelanosti. Preto im patrí naša vďaka a zaslúžia si aspoň takúto spomienku.

Mária Gregušová

Pozvánka do RIA

Svetové dni mládeže je výzva pre každého človeka, ktorý cíti, že najväčšie dobrodružstvo sa žije s Ježišom. Vtedy človek nepozera či je mladší, alebo starší vekom, ale zisťuje, že vďaka Kristovi a živej viere, si uchováva neustále mladého ducha.

Na takýchto akciách môžete stretnúť mládež od batoliat s rodičmi, čo sa pretláčajú s kočkami pomedzi húfy ľudí, alebo stanujúcich pod narýchlo natiahnutou plachtou, cez študentov, až po dlhovýcháč, bradatých, šedivých, či inak zvláštnych „mládežníkov“, ktorí majú na svojom chrbte niekedy aj niekoľko desiatok krížikov.

S myšlienkou Svetových dní mládeže prišiel vtedajší pápež, bl. Ján Pavol II., keď v roku 1985, zvolal mladých na Kvetnú nedeľu do Ríma. Zúčastnilo sa ho 450 tisíc mladých ľudí z celého sveta.

Témou stretnutia bolo: „Budte stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás“.

Zúčastnili sa ho aj mladí Slováci žijúci v zahraničí. Počas sobotného programu pred Lateránskou bazilikou bohoslovec

Ján Bernadič, predniesol pred Jánom Pavlom II. svedectvo aj za mladých zo Slovenska, ktorí nemohli prísť do Ríma. Táto udalosť inšpirovala Jána Pavla II. založiť tradíciu Svetových dní mládeže, aby sa na nich stretávali a zjednotili mladí katolíci celého sveta, kde by spoločne oslávili a prehĺbili si svoju vieru.

Jeden rok sa koná na diecéznej úrovni v jednotlivých krajinách a každý tretí rok (do roku 2002 každý druhý) zas prebieha veľké medzinárodné stretnutie.

Svetový deň mládeže je stretnutím mládeže so Svätým Otcom a s kresťanskou komunitou hostujúcej krajiny. S obnovenou vierou v Ježiša Krista sa mladí ukazujú svetu ako svedkovia evanjelia, pretože kresťania sa príliš vzdialili od Krista, a od Cirkvi, nast'ahovala sa do ľudských srdc túžba po zisku a materiálnych veciach. Dnes sa ponúka životný štýl bez Boha. Sekularizmus je život bez myšlienky na BOHA, život, v ktorom sa s Bohom nepočíta.

No Ježiš Kristus svojou láskou priťahuje k sebe ľudí všetkých

generácií: v každom čase zvoláva Cirkveľ a zakaždým znova jej zveruje hlásanie evanjelia. Preto je i dnes nevyhnutné presvedčivejšie cirkevné úsilie o novú evanjelizáciu, aby sa znovu odhalila radosť z viery a nadšenie pri odovzdávaní viery.

No a tento rok nás pozýva Cirkveľ na stretnutie mladých do Brazílskeho mesta Rio De Janeiro. Posolstvo nastávajúcej Svetových dní je: „Choďte teda, učte všetky národy!“ (Mt 28, 19). Ide o veľké misijné poslanie, ktoré Kristus zanechal celej svojej Cirkvi a ktoré je aktuálne i dnes po dvoch tisícročiach. Teraz je treba, aby toto poslanie mocne zaznelo v našich srdciach.

Zaregistrovať sa dá ešte do konca marca, ale verím, že vždy sa nájde nejaké voľné miesto. V roku 2008 jeden mládenec veľmi chcel ísť do Sydney, no nemal predstavu, ako sa tam na poslednú chvíľu zo Slovenska dostane. Ale neustával v modlitbách a dva týždne pred začiatkom Svetových dní sa dostal aj k nejakým peniazom, aj k lacnej letenke, aj

k dobrej kamarátke - s ktorou sú dnes vyše roka manželia a už im Boh aj dieťa požehnal!

Nuž, čo na to všetko v skratke na záver povedať, či napísať? Snáď len toľko, že skúste si to stretnutie zatiaľ len predstaviť: hora "Cukrová homoľa", pri najznamejšej pláži sveta Coppacabana, nad celým mestom dominuje najväčšia socha otvorenej náruče Ježiša na svete a niekde dole pod Kristovou sochou sa v meste práve schádzajú mladí z celého sveta, aby vydali svedecvo o láske vo svojich životoch, pričom sa majú stretnúť s novým pápežom, ktorého meno zatiaľ vie len sám Boh... aké je to všetko vrušujúco-tajomné, čo povieť? Až máte z toho husiu kožu!

Alebo ak sa nemáte ako dostať do Južnej Ameriky, je tu možnosť na paralelné stretnutie mladých v Ružomberku. Neostávajú sedieť doma! Život v spoločenstve sa žije vonku.

Dovidenia v Riu, priatelia!

...alebo teda aspoň v Ružomberku!

Ján Jakubec

Odpustky

Keď v rámci oznamov či kázni počujeme o odpustkoch vieme, čo počujeme, o čom hovoríme?

Skúsím to teda povedať jednoduchšou rečou, na príkladoch (aj keď tie vždy trochu „pokulhávajú“) a dúfam, že nám to môže pomôcť lepšie pochopiť odpustky. Príklad, ktorý som našiel na internete, k lepšiemu pochopeniu:

„Muž v hádke zbije svoju manželku, rozbije vázu, manželke spôsobí odreniny a psychickú bolesť. Uvedomí si, čo urobil, prosí o odpustenie, ľutuje svoju chybu a keďže ho manželka miluje, odpustí mu. Manžel však následne predsa musí odčiniť všetko, čo urobil. Kúpiť novú vázu, manželku liečiť, preukazovať jej lásku, starať sa o ňu. Jednoducho musí odčiniť to, čo urobil. To je jeho trest, napriek tomu, že mu manželka odpustila.“

Myslíte si, že by stačilo povedať „prepáč“ a potom sa tváriť, že veď som ťa odprosil a teda je všetko v poriadku? Zareagovať spôsobom: „Veď si mi odpustila, tak si môžem robiť čo chcem a ty mi musíš vždy a znova odpustiť?“

Vidíme, že takýto postoj by asi nebol správny. Podobne to bolo aj s nevysvetlenou praxou odpustkov, ktorú kritizoval Martin Luther, keď za finančný príspevok pre Cirkev boli udeľované odpustky.

Takže: odpustky sú odpustenie TRESTOV za hriechy – ale najprv musia byť odpustené tieto hriechy alebo sviatosťou zmierenia alebo dokonalo nadprirodzenou ľútosťou – ktorú nikdy nevieme, či máme. Preto nejakým finančným príspevkom, či modlitbou si nemôžeme získať odpustenie hriechov, ale iba darom Božieho odpustenia. Ale čo s naším životom, ktorý bol hriechom zasiahnutý? Budeme sa tváriť, že sa nič nestalo, že naša vôľa nie je oslabená rozhodnutím pre zlo...? A tak ani nejakou modlitbou či pobožnosťou si len čistou účasťou nemôžeme získať odpustky. Odpustky sú na jednej strane dávané z pokladu Ježiša Krista, Panny Márie a svätých – čiže sú Božím nezaslúženým darom. Na druhej strane musí byť z našej strany snaha ich získať a chcieť zmeniť svoj život pokáním – zmenou svojho života s pomocou Božej milosti, aby sme išli cestou k Bohu. Teda odpustky vôbec nie sú magickým obradom, kde sa akosi automaticky všetko odpúšťa, ale sú Božím darom, aby sme dokázali s našimi obmedzenými a slabými ľudskými silami s Božou pomocou kráčať cestou, ktorá vedie do večného života.

V tomto roku viery nám Cirkev ponúka možnosť získania odpustkov v širšej miere než je tomu bežne. Základné podmienky zostávajú rovnaké. Blížšie o možnostiach získavania odpustkov sa dočítate vo výveske pri kostole.

Patrik Bacigál

Manžel s manželkou a svokrou išiel na dovolenku do Izraela. Tam ale svokra náhle zomrela. Manželia zašli do pohrebného ústavu, kde im vysvetlili, že prevezenie tela by stálo 5.000 dolárov, ale ak svokru pochovajú vo Svätej zemi, bude to stáť iba 150 dolárov. Manžel hovorí: „Pošleme ju domov.“ Zamestnanec pohrebného ústavu sa pýta: Ste si istí, že to naozaj chcete takto? Prevoz je veľmi drahý. Za 150 dolárov by ste tu mohli mať krásny pohreb... Manžel odpovedá: „Pozrite sa, pred 2.000 rokmi ste tu pochovali jedného chlapika a on Vám

za tri dni vstal z mŕtvych. Tak toto ja nebudem riskovať!

Pán farár hovorí staršej pani, či by nechcela dať na svätú omšu za svojho zomrelého manžela. Blížilo sa totiž ročné výročie jeho smrti. - Pani odpovedá: „A na čo by som dávala, veď keď je v nebi, tak to už nepotrebuje, ak je v pekle tak mu to nepomôže, a keď je v očisci... hm. No, bol to dosť tvrdý človek, on čosi vydrží...“

Vieš, čo to znamená, keď štyria nesú rakvu? „Hm, bolo nás päť...“

Po mnohých rokoch sa stretne úspešný obchodník s priateľom z mesta kde vyrastal.

Priateľ mu hovorí: „Ach, veľmi ma mrzí, ale musím ti povedať, že tvoja stará, dobrá teta Cecília je v base.“

„Ó, som rád, že si mi povedal“, hovorí obchodník, „aspoň viem, že je o ňu dobre postarané.“

„Čo píšeš?“ „Ále..., knihu.“ „A nie je lacnejšie si ju kúpiť?“

Lekár: „Vy by ste sa mali dožiť s takým zdravím sedemdesiatky.“

Pacient: „Ja už mám sedemdesiat.“

Lekár: „No vidíte, čo som Vám povedal...“

Smrteľne chorý pacient sa pýta sestričky: „Sestrička, mám ešte nejakú šancu?“ Sestrička odpovedá: „Nie, vy vôbec nie ste môj typ!“

Príde Mara k lekárovi na prehliadku. Ten ju pomeria, odváži, a potom hovorí: - Zdá sa mi, že ste trochu zakrpatená. - Prosím??? - nerozumie Mara. - Viete, s ohľadom na vašu váhu by ste mali merať asi 3,5 metra...

ŠTATISTIKY

KRSTY:

neboli

SOBÁŠE:

neboli

POHREBY:

Ján Čestický, narodený 21.09.1955, zomrel 08.01.2013, pochovaný v Smoleniciach

Šebestián Greguš, narodený 21.01.1929, zomrel 21.01.2013, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi

Anna Slobodová, rodená Hečková, narodená 11.05.1931, zomrela 31.01.2013, pochovaná v Smolenickej Novej Vsi

Terézia Blažová, rodená Železníková, narodená 30.07.1929, zomrela 04.02.2013, pochovaná v Smoleniciach

Ľuboslava Brambilla, rodená Oravcová, narodená 26.06.1972, zomrela 09.02.2013, pochovaná v Smoleniciach

Vladimír Sládek, narodený 23.06.1944, zomrel 24.02.2013, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi

Jozef Medovič, narodený 02.04.1950, zomrel 27.02.2013, pochovaný v Smoleniciach

Viktor Maršík, narodený 24.03.1945, zomrel 03.03.2013, pochovaný v Smolenickej Novej Vsi

Modlitba za vyvolenie pápeža

Povolám si verného kňaza, ktorý bude konať podľa môjho srdca a podľa môjho zmyšľania.

Ja som si vás vyvolil a ustanovil som vás.

Aby ste šli a prinášali ovocie a vaše ovocie aby zostalo.

Modlime sa.

Bože, večný pastier svojho ľudu, ty po všetky časy vedieš a ochraňuješ svojich veriacich; pre svoju nesmiernu lásku daj Cirkvi takého pápeža, ktorý by sa ti páčil svätosťou života a nám sa stal starostlivým pastierom.

o to ťa prosíme skrze Krista, nášho pána.

Amen.

Túto modlitbu sa modlíme do momentu ohlásenia mena nového pápeža.

Farské noviny Smolenický posol. Vydáva Farský úrad v Smoleniciach. Redakčná rada: Patrik Bacigál, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ivana Janáčková, Ján Jakubec, Ivana Štibraná. **Radi uvítame vaše príspevky na rôzne témy týkajúce sa našej farnosti, náboženského, ale aj spoločenského života. Prijímame ich v elektronickej podobe na e-mailovej adrese ivanastibrana@gmail.com.**